

பொருட்க்கம்

உள்ளே.....

தமிழக வரலாறு

1.	வரலாறும் நில அமைப்பும்	1
2.	வரலாற்றின் செல்வாக்கு	3
3.	பல்வேறு காலங்களில் வரலாறு உண்டாக்கிய நாட்டுப் பிரிவுகள்	7
4.	பழைய கற்காலம்	9
5.	புதிய கற்காலம்	14
6.	இரும்புக் காலம்	22
7.	தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்	24
8.	சங்ககாலம் கி.மு. 300 - கி.பி. 300	34
9.	சங்க காலத்திற்குப் பின்பு	45
10.	பல்லவர் வரலாறு	47
11.	சோழர் வரலாறு	63
12.	பாண்டியர் வரலாறு	87
13.	இருக்கு வேளிர்	94
14.	விசயநகர- நாயக்க அரசுகள்	106
15.	ஆங்கிலேயரும் முஸ்லீம்களும்	129
16.	வெள்ளையர் ஆட்சியில் தமிழகம்	131
17.	உரிமைப் போராட்டம்	133

தமிழக ஆட்சி

1.	ஆராய்ச்சிக்குரிய மூலங்கள்	136
2.	தமிழகம்	143
3.	அரசரிமை	147
4.	ஆட்சிக் குழுக்களும் அலுவலரும்	168
5.	வரவு செலவு	176
6.	சட்டம் -முறை-காவல்	186
7.	படை	201
8.	மண்டல ஆட்சி	218
9.	உள் ஆட்சி	223

தமிழகக் கலைகள்

1.	கலைகள்	238
2.	கட்டடக் கலை	242
3.	ஒவியக் கலை	250
4.	சிற்பக் கலை	256
5.	வார்ப்புக் கலை	265
6.	இசைக் கலை	275
7.	நடனக் கலை	286
8.	நாடகக் கலை	298

9.	மருத்துவக் கலை	308
10.	சமயக் கலை	311
11.	தத்துவக் கலை	318
12.	இலக்கியக் கலை	328

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்

1.	தமிழகம்	338
2.	சமுதாய வரலாறு	338
3.	பொருளாதார வரலாறு	343
4.	தமிழகத்தில் சமண சமயச் செல்வாக்கு	351
5.	தமிழகத்தில் பௌத்த சமயச் செல்வாக்கு	358
6.	இசுலாத்தின் செல்வாக்கு	360
7.	கிறித்துவ சமயத்தார் தொண்டு	365
8.	அயல் நாடுகளில் தமிழர் செல்வாக்கு	372
9.	தமிழர் நாகரிகம் - I	383
10.	தமிழர் நாகரிகம் - II	392
11.	தமிழர் நாகரிகம் - III	399
12.	தமிழர் பண்பாடு - I	407
13.	தமிழர் பண்பாடு - II	415

ஆற்றங்கரை நாகரிகம் (தமிழ்நாடு)

1.	முன்னுரை	424
2.	பாலாற்றங்கரை நாகரிகம்	
1.	நாட்டு வளம்	426
2.	அரசர்கள்	428
3.	அரசியல்	433
4.	இலக்கியச் சிறப்பு	438
5.	கலைச் சிறப்பு	443
3.	காவிரிக் கரை நாகரிகம்	
1.	காவிரியாறு	449
2.	அரசர்	453
3.	அரசியல்	456
4.	இலக்கியச் சிறப்பு	462
5.	கலைச் சிறப்பு	467
4.	வையைக் கரை நாகரிகம்	
1.	வையையாறு	474
2.	அரசர்	478
3.	அரசியல்	482
4.	இலக்கியச் சிறப்பு	488
5.	கலைச்சிறப்பு	493
5.	ஆற்றங்கரைப் பண்பாடு	497

தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்

தமிழக வரலாறு

1. வரலாறும் நில அமைப்பும்

பனிநிலமும் தமிழகமும்: உலகிலுள்ள நிலப் பகுதிகள் அனைத்தும் ஒரே அமைப்புடையன அல்ல. பனி நிலமும் தமிழ் நிலமும் வெவ்வேறு நிலையை உடையனவாகும். (பனிநிலம் உலகத்தின் வட, தென் கோடிகளில் அமைந்துள்ளது.) அங்கு வாழும் மக்கள் அங்குள்ள குளிரைத் தாங்க வேண்டித் தோலாலாகிய ஆடையையே உடுக்கின்றனர். அங்குப் பயிரிட முடியாதாகையால் மக்கள் அங்கு வாழும் உயிரினங்களையே பிடித்து உண்கின்றனர்; பனிக்கட்டி வீடுகளில் வாழ்கின்றனர். இவ்வாறு அங்கு வாழும் மக்களுடைய உடை- உணவு- இல்லம்- வாழ்க்கை முதலியன அந்நிலத்திற்கு ஏற்ப அமைகின்றன.

தமிழகம்: ஏறக்குறைய நில நடுப்பகுதியைச் சேர்ந்திருப்பதால், வெப்பம் மிகுதியாக உடையது. எனவே, தமிழர் மெல்லிய ஆடையை உடுத்து, வெப்பம் தாங்கக் கூடிய வசதியான வீடுகளில் வாழ்கின்றனர்; நீர்வளம் சிறந்திருப்பதால், பயிரிட்டு உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்கி உண்டு மகிழ்கின்றனர். உணவுக்காகப் பெரும் பொழுதை இம்மக்கள் கழிக்க வேண்டுவ தில்லை; ஓய்வு நேரத்தைக் கல்வி, கைத்தொழில் முதலியவற்றில் செலவிடுகின்றனர். ஆகவே, அவ்வந் நிலத்தின் தட்ப வெப்ப நிலைக்கேற்ப, மக்களுடைய உணவு- உடை- இல்லம்- வாழ்க்கை- நாகரிகம்- பழக்க வழக்கங்கள் - பண்பாடு முதலியன அமைவது இயல்பு.

ஐவகை நிலப்பகுதிகள்: தமிழர்கள் தமிழக நிலப் பகுதியைக் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என ஐந்து வகையாகப் பிரித்தனர். இந்நில அமைப்பாலும் அங்கு அமைந்த தட்ப வெப்ப நிலையாலும் ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள், உடை, உணவு, பண்பாடு முதலியன வேறுபடுவதை நாம் காணலாம்.

குறிஞ்சி: மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும். இங்கு வாழும் மக்கள் உயிர்களை வேட்டையாடி உண்டு வாழ்கின்றனர். இவர்கள் இலைகளையும் தழைகளையும் மரப்பட்டைகளையும் ஆடையாக உடுத்துக் கொள்கின்றனர். குறிஞ்சிநிலம் பெரும்பாலும் காடுகளாயிருப்பதால் உணவுப்

பொருள்கள் பயிரிட அரிது. கிழங்கு, தேன், காய், கனி முதலியனவும் இவர் தம் உணவுப் பொருள்களாம். இவ்வாறு இவர்கள் உணவு தேடித் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதிலேயே உணவுப் பொழுதைக் கழிப்பதால், அறிவு வளர்ச்சி பெற இவர்கட்கு பெரும் இல்லை. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் அவர்கள் வாழும் நிலத்தின் அமைப்பேயாகும்.

முல்லை: காடும் காட்டைச் சேர்ந்த புல்வெளிகளும் உள்ள இடம் முல்லை எனப்படும். இங்கு வாழும் மக்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்த்து வாழ்கின்றனர்; நீர் வளமுள்ள சில இடங்களில் வரகு, சாமை முதலியவற்றைப் பயிரிடுகின்றனர்; ஆடு மாடுகளினால் கிடைக்கும் பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் முதலியவற்றை அருகிலுள்ள மருத நிலத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விற்றுத் தமக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களையும் அணிகளையும் வாங்கிவருவர்; இரவில் நல்லுணவு உண்டு மகிழ்வர். ஆடு மாடுகளை மேய்க்கச் செல்லும் இடையர்கள் மரநிழலில் ஒருங்கு கூடிப் புல்லாங்குழல், ஆம்பற்குழல் முதலியவற்றை இசைத்து மகிழ்வர். நண்பகலில் தம் கணவர்க்கு உணவு கொண்டு செல்லும் ஆயர் மகளிர், ஆடவர் இசைக்கேற்ப நடனமாடுவர். இவ்வாறு முல்லை நிலத்தில் இசைச்சகலையும் நடனக்கலையும் ஒரு சிறிது வளர வழி ஏற்பட்டது.

பாலை: பாலை, விளைவு ஒன்றும் இல்லாத வறட்சியான பகுதியாகும். இங்கு வாழும் மக்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைப் பயிரிட முடியாது; ஆகவே வழிப்பறி செய்தும் பிற நிலங்களில் களவு செய்தும் வாழ்வது இயற்கை. இவ்வழியாகப் பொழுதைக் கழிப்பதால், அவர்களிடம் கல்வி அறிவு வளர வழியில்லை. இவ்வாறு ஒரு நில மக்களைக் கள்வர்களாக்குவதும் அந்நில அமைப்பேயாகும்.

மருதம்: ஆற்றுப் பாய்ச்சலுள்ள வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதநிலம் எனப்படும். நாகரிக வளர்ச்சி பெற்ற பகுதி இந் நிலப்பகுதியேயாகும். இந் நிலப்பகுதி நீர்வளத்தில் சிறந்திருப்பதால், இங்கு வாழும் மக்கள் நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிரிட்டு உணவுப் பொருள்களைக் குறுகிய காலத்தில் சேமித்து வைத்துக்கொள்கின்றனர்; மிகுதியான தானியங்களைப் பிறருக்குக் கொடுத்துப் பொருள் வளம் பெறுகின்றனர்; நிலத்தின் தன்மையை அறிந்து பருத்தி பயிரிட்டு ஆடை நெய்யவும் அறிகின்றனர்; கைத் தொழில்கள் கற்றுப் பயனும் எய்துகின்றனர். உணவுக்காக மற்ற நில மக்களைப் போல இவர்கள் பெரும் பொழுதைக் கழிக்கத் தேவையில்லை; எனவே, கல்வியில் கருத்தைச் செலுத்தி அறிவை

வளர்க்கின்றனர். இவர்கள் முயற்சியால் இசைக்கலை, நடனக்கலை, ஓவியக்கலை முதலியன சிறப்புப் பெறுகின்றன. பலவகையாக உடுத்து, நிறைவுடன் உண்டு, இம்மக்கள் மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனர். ஆகவே, மருதநிலம், அந்நிலமக்கள், நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் சிறந்து விளங்க உதவுகிறது.

நெய்தல்: கடலும் கடலைச்சார்ந்த இடமும் நெய்தல் நிலம் எனப்படும். பெரும்பாலும் மணற் பகுதியாதலால் அங்கு ஒன்றும் பயிரிட முடியாது. அங்கு வாழ்பவர் கடலிலே கலம் செலுத்தி மீன் பிடிக்கின்றனர். முத்துக் குளித்தலும் சங்கெடுத்தலும் இவர்கள் செய்யும் பிற தொழில்களாகும். இவர்கள் தம் பொருள்களை அருகில் உள்ள மருத நிலத்தில் விற்றுத் தமக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களையும் ஆடைகளையும் பெறுகின்றனர். பரந்துபட்ட கடலே இவர்களது உழு நிலம் ஆதலால் இவர்களுக்கு ஓய்வு நேரம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும் இவர்கள் சிறக்க வழியில்லை. இம்மக்களின் இத்தகைய வாழ்க்கைக்கு இவர்கள் வாழும் நிலப்பகுதியின் அமைப்பே காரணமாகும்.

மனித இனத்திற்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள நிலம் மருத நிலமாகும். ஆகவே, நிலத்தின் அமைப்பாலும், அது பெற்றுள்ள தட்பவெப்ப நிலையாலும் மக்களின் வாழ்க்கை வளம் பெற்றுள்ளது என்பதையும், நிலத்தின் அமைப்பிற்கேற்ப மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், உடை, உணவு முதலியன மாறுகின்றன என்பதையும் இதிலிருந்து நாம் எளிதில் அறியலாம்.

2. வரலாற்றின் செல்வாக்கு

வரலாறு உண்டாக்கும் மாறுதல்கள்: உலகில் எந்த நாடும் பிறநாட்டு மக்களின் தொடர்பின்றி வாழ்வது இயற்கையன்று. கிணற்றுத் தவளைகளைப்போல ஒரு நாட்டு மனித இனம் தனித்து வாழ இயலாது. சுற்றுப்புற நாட்டுப் படையெடுப்புக்களால் ஒரு நாட்டு ஆட்சி மாறுதல் பெறலாம். இங்ஙனம் ஆட்சி மாறவே, வென்றோர்தம் மொழி, கலை, நாகரிகம், பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடு முதலியன வெல்லப்பட்டோரிடையே கலப்புப் பெறலாம். இஃது ஒவ்வொரு நாட்டு வரலாற்றிலும் நிகழும் உண்மையாகும்.

ஐரோப்பியர் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு முன்பு அமெரிக்கர் இருந்த நிலை வேறு. இன்று அமெரிக்காவில் காடுகள் அழிக்கப்

பெற்று, அழகிய பெரிய நகரங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. நகர சாதனங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்தச் சூழ்நிலையால் அமெரிக்கா பண்டை மக்களும் தங்கள் வாழ்க்கைத் துறைகளில் அமெரிக்கா அடைந்துள்ளனர். அநாகரிகப் பழக்க வழக்கங்களிலும் மாறுதல்களையிலும் அழுந்திக் கிடந்த ஆப்பிரிக்க நீக்ரோவர், இவ்வாறு அமெரிக்காவில் மேனாட்டுக் கல்வியைக் கற்று அறிவு வளக்கப் பெற்றுச் சிறந்த நாகரிக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

'இருண்ட கண்டம்' என்று அழைக்கப் பெற்ற ஆப்பிரிக்க விலும் ஆப்பிரிக்கரே இருந்தபோது இருந்த நிலைவேறு ஐரோப்பியர் குடியேறிய பிறகு அமைந்துள்ள நிலை வேறு. மேனாட்டார் கூட்டுறவால் அங்கும் நாகரிகம் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருகிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாட்டு வரலாறும் அந்த நாட்டில் செய்துள்ள மாறுதல்கள் பலவாகும்.

சங்க காலம் (கி.மு. 300-கி.பி. 300): நமது தமிழகம் ஒருகாலத்தில் தமிழ் மக்களை மட்டும் குடிமக்களாகக் கொண்டிருந்தது. தமிழரசராகிய 'சேர, சோழ, பாண்டியர்' தமிழகத்தை ஆண்டு வந்தனர். தமிழ்மொழி ஒன்றே நாட்டில் நிலவி இருந்தது. தனித்தமிழ் நாகரிகம் ஒன்றே தமிழகத்தில் பரவியிருந்தது. பின்னர் நாளடைவில் வடமொழிவாணர் சிறு சிறு தொகையினராகத் தமிழகத்தில் குடியேறினர்; அவர்கள் பண்பட்ட மொழியுடனும் வேதம் முதலிய நூல்களுடனும் சிறந்த அறிவுடனும் இந்நாட்டில் புகுந்தமையால், இந்நாட்டு மக்கள் அவர்களை மதிக்கலாயினர். சிறந்த நாகரிகத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், வந்தவரை விருந்தினராக வரவேற்று, அவர்களிடமிருந்த நல்லவற்றைக் கைக்கொண்டனர்; இக்கூட்டுறவால் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட சங்க காலத்திலேயே தமிழ் மொழியில் வடசொற்கள் கலக்கத் தொடங்கின. இவ்வாறே வழிபாடு-சமயம் முதலியவற்றிலும் புதிய பல கருத்துகளும் பழக்கங்களும் இடம் பெறலாயின. வந்தவர் வழிபட்ட தெய்வங்களுக்குத் தமிழகத்தில் கோயில்கள் உண்டாயின; அவர் தம் சமயக் கதைகளும் இங்கு இடம் பெற்றன. இவ்வாறு வடமொழியாளர் கூட்டுறவால் தமிழகத்தில் சில துறைகளில் கலப்புகளும் மாறுதல்களும் ஏற்பட்டன. இவை வரலாற்றால் உண்டான மாறுதல்கள்.

பல்லவர் காலம் (கி.பி. 300 -900) : தமிழகத்திற்கு வடக்கேயிருந்த பல்லவர் தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றி ஏறத்தாழ அறுநூறு ஆண்டுகள் ஆண்டனர். அப்பொழுது முன்பே பௌத்தராலும் சமணராலும் கொண்டு வரப்பட்ட

முடிவுரை: இவ்வாறு வட நாட்டினர் தமிழகம் புகுந்தது முதல் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் புகுந்த அயல் மொழியினர் பலராவர். இவருள் நாடாண்டவர் பலர்; பிழைக்க வந்தோர் சிலர். நாடாண்ட இனத்தவரால் உண்டான மாறுபாடுகள் பலவாம். தமிழில் வடமொழி பாலி மொழி முதலிய பல மொழிச் சொற்களும் காலப் போக்கில் இடம் பெற்றன. தமிழர், அவை இன்ன மொழிச் சொற்கள் என்று தெரியாமல், இன்றளவும் அவற்றைச் சொல்லி வருகின்றனர். வடமொழியாளர் தொடர்பால் தமிழர் சடங்குகளிலும் கோயில்களிலும் வடமொழி நிலையான இடம் பெற்றுவிட்டது. தமிழர் சமயங்களான சிவநெறியும் மால்நெறியும் வைதிகக் கலப்புற்றுச் சைவ வைணவங்களாக மாறின. தமிழர்க்கே உரிய வேதங்கள் பல பெரும்பாலும் மறைப்புண்டன. தமிழர் பெயர்களும் தமிழ்ப் பெயர்களாக இல்லை. பௌத்தம், சமணம், கிறித்துவம், இசுலாம் என்னும் சமயங்களின் விளைவால் தமிழர் சிலர் சமயம் மாறினர். தொன்று தொட்டுத் தமக்குரியனவா யிருந்த தமிழ்ப் பழக்க வழக்கங்கள் இச்சமயச் சார்பால் மாறிவிட்டன. கிறித்தவர் மேனாட்டு நாகரிகத்தைத் தழுவி வாழுகின்றனர். முசுலிம்கள் இசுலாமியக் கொள்கையிலும் பண்பாட்டிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்கள் பேசுவது தமிழேயாயினும், சமயம் இவர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் - பண்பாட்டையும் - நாகரிகத்தையும் மாற்றி விட்டது. இம்மாற்றங்களெல்லாம் நாட்டு வரலாற்றால் விளைந்தவையாம். ஒரு நாட்டு வரலாறு அந்நாட்டு மக்களிடம் எத்தகைய மாறுதல்களைச் செய்யவல்லது என்பதற்கு இதுகாறும் கூறி வந்தவை சிறந்த சான்றுகளாகும்.

3. பல்வேறு காலங்களில் வரலாறு உண்டாக்கிய நாட்டுப் பிரிவுகள்

கடல் கோள்கள்: தமிழகம், மிகப்பழைய காலத்தில் குமரிமுனைக்குத் தெற்கே, இன்றுள்ள இலங்கைத் தீவைத் தன்னகத்தே பெற்றிருந்த பெருநிலப்பரப்பைப் பெற்றிருந்தது என்றும், அப்பகுதி ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்பனைநாடு முதலிய நாற்பத்தொன்பது நாடுகளை உடையதாக இருந்தது என்றும், அந்நிலப்பரப்பில் குமரிமலைத் தொடர் இருந்தது என்றும், அம்மலையிலிருந்து குமரியாறு அப்பெரு நிலப்பரப்பில் பாய்ந்தது என்றும், ஒரு பெருங் கடல்கோளால் அந்நாடுகளும் குமரிமலையும் கடலுள் ஆழ்ந்தன என்றும் பழைய தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. (சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லார் உரை, காதை 8, வரி 1-2; இறையனார் களவியல் உரை, பக்.6.) ஒரு பெரிய கடல்கோள்

காடுகளுக்கும் இடைப்பட்ட தக்கணப் பகுதியிலும் மனித்யப் பகுதியிலுமே வாழ்ந்தான் என்பது பொருத்தமாக கிப்பன், உராங்குட்டா(கு) என்பவற்றின் மிகப் பழைய எழுதிப்படுத்துவதாகும். இங்கு நிலம் கடல் மட்டத்தை ஓரளவு உயர்ந்துள்ளது. பண்டை மனிதனைத் தாக்கக்கூடிய கொடிய விலங்குகள் மிகப் பலவாக இருந்திருக்கக் கூடிய முறையில் அடர்ந்த காடுகள் இருந்தன என்று கூறக் கூட இல்லை. பழைய மனிதன் புதர்களிலும் மரக்கிளைகளிலும் வசதி இருந்தது. இன்று போலவே இப்பகுதிகளில் தட்ப நிலை பண்டை மனிதன் பொறுக்கக் கூடியதாயிருந்தது. உடையின்றி வாழ இவ்விடமே இன்று போல் அன்றும் யிருந்தது. அவன் இருந்த சமவெளிப் பகுதி அன்றும் தேவையான நீரை வழங்கி வந்தது. நீரை எடுத்து அவனுக்கு பாத்திரங்களைக் கண்டறியாத அவன் ஆறுகளுக்கு அவன் யிலேயே வாழ்ந்து வந்தான்.

பண்டை மனிதனின் எலும்புக்கூடுகளில் பற்களைக் கொண்டும், அவன் பயன்படுத்திய கற்கருவிகளை விலங்குகளைக் கிழிக்கத்தக்க கருவிகள் காணப்படாமல் கொண்டும், பழைய கற்கால முற்பகுதியில் வாழ்ந்த மனித முதலில் இறைச்சி உண்ணாதவனாக இருந்தான் என்பது தெரிகிறது. அவன் வாழ்ந்த பகுதிகளில் பழங்களும் கிழங்குகளும் மிகுந்து காணப்பட்டன. அவையே அவனுக்கு நெடுங்கால உணவுப் பொருள்களாக அமைந்தன.

பழைய கற்காலச் சான்றுகள்: பழைய கற்காலம் என்பது பதப்படுத்தப்படாத கற்கருவிகளைப் பழைய மனிதன் பயன்படுத்திய காலமாகும். அக்காலம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளைக் கொண்டது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

அக்கால மக்கள் பயன்படுத்திய கருவிகள் கர்நூல், குண்டூர், நெல்லூர், கடப்பை, செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு ஆகிய மாவட்டங்களில் கிடைத்துள்ளன. பல வகைக் கோடரிக்காலிகள், குழிதோண்டும் கருவிகள், வட்டக் கற்கள், சுற்றிவிடக்கூரிய முனைகளைக் கொண்ட வட்டக்கற்கள் (விஷ்ணு சக்கர போன்றவை), இருபுறமும் கூர்மை அமைந்த நீண்டு ஒடுங்கிய கத்திகள், சுத்திகள், ஒரு பக்கம் மட்டும் கூர்மை பொருந்திய முட்டை வடிவில் அமைந்த கருவிகள், நிலத்திலிருந்து கிழங்கு முதலியவற்றைப் பெயர்த்தெடுக்கும் கருவிகள் முதலிய கற்கருவிகள் மிகப்பலவாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

வேள்வி செய்தல் வழக்கில் இருந்தது. இவ்விரண்டையும் காண, பண்டைக் கற்கால மக்களிடமும் இவ்வழக்கம் இருந்து வந்தது என்று கூறலாம். எருமைப்பலியும் சுவரர் வழக்கத்தில் இருப்பதால் பண்டைக்காலத்தில் எருமைப் பலியும் இருந்தது என்று கூறலாம். கொண்டரும் சுவரரும் தேவதைகளுக்கு இப்பலிகளையிட்டு மது அருந்தி ஒருவகைக் கூத்தில் ஈடுபடுதல் இன்றளவும் வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்பழக்கம் பழைய கற்கால மக்களிடமிருந்து இவர்களுக்கு வழிவழியாக வந்தது என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

5. புதிய கற்காலம்

[பேராசிரியர் P.T. சீநிவாச ஐயங்கார் எழுதியுள்ள, இந்தியாவிற்கு கற்காலம் என்னும் நூலின் துணையைக் கொண்டு இது வரையப் பெற்றது. பக்கம் 26-54.]

முன்னுரை: பதப்படுத்தப்பட்ட கற்கருவிகள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட காலமே புதிய கற்காலம் எனப்படும். பழைய கற்கால மக்களே படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய கற்கால மக்களாக மாறினர். பழைய கற்காலத்தின் இறுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் தமது அறிவு வளர்ச்சியாலும் அநுபவத்தாலும் கற்கருவிகளைப் பதப்படுத்த அறிந்து கொண்டனர்; வேட்டை நாய்களை வளர்க்கத் தொடங்கினர். இவ்வகையில் இவற்றால் அவர்கள் புதிய கற்கால மனிதர்களாக மாறினர்.

புதிய கற்கால மக்கள் நாய்களின் நுண்ணறிவைக் கண்டு வியந்து, அவற்றைத் தமது வேட்டைக்கு உதவும் விலங்குகளாகப் பழக்கிக் கொண்டனர்; பின்பு ஆடு, பசு, எருது, எருமை ஆகிய விலங்குகளையும் தம்முடன் வாழும்படி பழக்கப்படுத்தினர்; இவற்றின் மேய்ச்சலுக்காகப் பசும் புல்வெளிகளில் தங்கி வாழலாயினர்; இவற்றின் பாலையும் இறைச்சியையும் தங்கள் உணவுப் பொருள்களாகக் கொண்டனர். இவ்வாறு இவ்விலங்குகளை வளர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அம்மக்கள், பசும் புல்வெளிகளில் தங்கி வாழலாயினர்; பசும்புல் காய்ந்துவிட்ட பிறகு, அல்லது அவ்விடங்கள் பயனற்றுப் போன பிறகு வேறு இடங்களுக்குக் குடியேறலாயினர். அம்மக்கள் ஆடுமாடுகளை வைத்துக் கொண்டு இருந்தமையால், அவற்றைப் பிறர் கவராதிருக்க, ஒற்றுமையோடு கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தேவைப்பட்டது. விலங்குகள் பெருகப் பெருகக் குடித்தனமும் பெருகலாயிற்று. எனவே அவர்களுக்குப் பொறுப்புணர்ச்சியும் மிகுதியாயிற்று. ஆடுமாடுகளை மிகப் பலவாகக் கொண்ட மனிதனுக்குப் பெரிய பசும்புல்வெளி தேவைப்

பட்டது. அவன் நாளடைவில் தம் கூட்டத்தினருக்குத் தலைவன் ஆனான்.

இவ்வாறு பழைய மக்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு வாழ்ந்தபோதுதான் அரசு பதவி தோன்றியது என்பதைத் தமிழ்ச் சொற்கள் நன்கு விளக்குகின்றன. கோ, கோன் அல்லது கோனார் என்னும் சொற்கள் அரசனைக் குறிப்பவை. பெருங் கோ-பெரிய அரசன், கோப்பெருந்தேவி-அரசனுக்கு உரிய மூத்த மனைவி. இத் தொடர்களில் வரும் கோ என்னுஞ் சொல் அரசனைக் குறிப்பிடல் காண்க. 'கோன்' 'கோனார்' என்னும் சொற்கள் முல்லைநில மக்களைக் குறிக்கும் சொற்களாக இன்றளவும் இருந்து வருகின்றன. முல்லைநில மக்களுள் தலைமை பெற்றவன் 'கோன்' எனப்பட்டான். காலப்போக்கில் 'ஆர்' விசுதி சேர்க்கப்பட்டது. 'கோ' வாழும் இல்லம் கோவில் (கோ+இல்) எனப்பட்டது. இச்சொல்லே நாளடைவில் மக்களுக்குத் தலைவனாகிய கடவுள் உறையும் இடத்திற்கும் பெயராயிற்று. கோ என்னும் சொல்லிலிருந்து தான் கோட்டை என்பது தோன்றியது.

பயிர்த்தொழில்: புதிய கற்கால மக்கள் நெல்லையும் சோளத்தையும் பலவகைப் பருப்புவகைகளையும் பழவகைகளையும் பயிரிட அறிந்திருந்தனர். நெல் பயிரிடுவதற்கு நன்செய் நிலம் (நல்ல நிலம் உயர்ந்த நிலம்) தேவைப்பட்டது: பிறவற்றைப் பயிரிடப் புன்செய் நிலம் (நீர் ஓரளவு குறைந்த இடம்) தேவைப்பட்டது. அம்மக்கள் ஆறுகளில் வெள்ளம் வந்தபோது ஆற்றுநீரைக் கால்வாய்கள் வாயிலாக வயல்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர். ஆற்று நீரால் நன்செய் நிலங்கள் பதப்படுத்தப்பட்டன. கபிலை ஏற்றத்தால் புன்செய் நிலம் பதப்படுத்தப்பட்டது. அவர்கள் கன்றுகளை நட்டே வாழைகளைப் பயிர் செய்தனர்.

இவ்வாறு புதிய கற்கால மக்கள் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்ட பிறகு நீர் நிலைகள் இருந்த இடங்களில் நிலைத்து வாழத் தலைப்பட்டனர். பயிர்த்தொழிலுக்குத் தேவையான கலப்பை, வண்டி முதலியவற்றைச் செய்யத் தச்சுத் தொழில் தோன்றி வளரலாயிற்று. மக்கள் மண்சுவர்களை எழுப்பி வீடுகளை அமைத்துக்கொண்டனர்; காய்ந்த சோளத் தட்டைகள் வீட்டுக் கூரைகளாக அமைந்தன.

ஐவகை மக்கள்: நில அமைப்பின் இயற்கைக்கு ஏற்பவும் மக்கள் வாழ்க்கைமுறை வளர்ச்சி பெறலாயிற்று. பழந்தமிழ் நூல்களில் இந்த ஐவகை நில அமைப்புக்களைக் காணலாம். மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; காடும் காடு சூழ்ந்த புல்வெளியும் முல்லை எனப்பட்டது; வயலும் வயல் சூழ்ந்த

உடல்கள் பழங்காலத்தில் புதைக்கப்பட்டன. சேலம் மாவட்டத்தில் குடிசை வீடு போன்ற அமைப்புடைய தாழிகள் கண்டறியப்பட்டன.

மொழி: புதிய கற்காலத்தில் விந்திய மலைப்பகுதி தவிர மற்ற இந்தியப் பகுதிகளில் பண்டைய திராவிட மொழிகளே பேசப்பட்ட வந்தன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும். வட இந்தியாவில் வாழ்ந்த புதிய கற்கால மக்களும் திராவிட இன மொழிகளையே பேசி வந்தனர். இன்றுள்ள வட இந்திய மக்களால் பேசப்படும் மொழிகள் இலக்கண அமைப்பில் திராவிட மொழிகளையே ஒத்துள்ளன. ஒற்றுமையைப் பால், எண், வேற்றுமைகள், பெயரெச்சங்கள், காலங்கள், வினைச் சொற்கள், பெறும் மாற்றங்கள், வாக்கிய அமைதி இவற்றைக் கொண்டு நன்கறியலாம். வட இந்தியாவில் வடமொழி கால் கொண்ட பிறகு, அங்கிருந்த பண்டை மொழிகள் வடமொழியின் சாயலை ஏற்றன.

தமிழகத்துப் புதிய கற்கால மக்கள் திராவிட மொழிகளையே பேசினர். பழைய கற்கால மக்களே படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய கற்கால மக்களாக மாறினரே தவிர எந்த அயல்நாட்டிலிருந்தும் இங்கு வந்தவர் அல்லர். எனவே, அவர்தம் மொழியும் இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்த திராவிட மொழிகளே என்பது பொருத்தமாகும். தமிழ் இலக்கியத்தில் புதிய கற்காலச் செய்திகளையும், பின் வந்த இரும்புக் காலப் பண்பாட்டினையும் காணலாம்.

6. இரும்புக் காலம்

புதிய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் கிடைத்த அவர்தம் புதிய கற்காலக் கருவிகளோடு, இரும்புக் கருவிகள் சிலவும் இருந்தன. பழைய கற்கால மக்கள் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய கற்கால மக்களாக மாறினாற் போலவே, புதிய கற்கால மக்களும் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று, இரும்பின் பயனை அறிந்து, இரும்புக் கால மக்களாக மாறினர் என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும். அம்மக்கள் கற்கருவிகளை விட இரும்புக் கருவிகள் சிறந்தவை என்பதைத் தம் அநுபவத்தில் கண்டனர். இவ்வுணர்ச்சியால் அம்மக்கள் கற்கருவிகளைக் குறைத்து, இரும்புக் கருவிகளைப் பெருக்கினர். இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு பொன், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுக்குரிய சொற்கள் தனித் தமிழிலேயே அமைந்திருத்தலின், இவை ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே கண்டறியப்பட்டன என்பதை நன்கு உணரலாம். தென்னிந்தியப் புதிய கற்காலப் புதை குழிகளிலும் இரும்பின் தொடக்க காலப் புதைகுழிகளிலும் இரும்பு கிடைத்தலைக் காண, இரும்பு மிகப் பழைய காலத்திலேயே

தென்னிந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்னும் உண்மையை நன்கு உணரலாம்.

சமயம்: 'சிவன்' என்னும் சொல் எதன் அடியாகப் பிறந்தது என்பதை வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர்கள் பொருந்தும் முறையில் கூறமுடியவில்லை. சிவன் மலைவாழ் கடவுள்: யானைத்தோலையும், புலித்தோலையும், மான்தோலையும் உடையவன்; விலங்குகளுக்குத் தலைவன் என்னும் பொருள்படப் 'பசுபதி' என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவற்றையும், அவனைப் பற்றிய கதைகளையும் நோக்க, அக்கடவுள் பழைய கற்காலத்திலும் புதிய கற்காலத்திலும் மக்களால் வழிபடப்பட்டு வந்தவன் என்பதை அறியலாம். 'சிவன்' என்பது 'சிவப்பு' என்பதிலிருந்து வந்தது. "செந்தழல் மேனி எம்மான்" என்று பிற்காலப்பாடல்களில் சிவன் குறிக்கப்படுதலைக் காணலாம். சிவன் லிங்க உருவில் வழிபடப்படுகிறான். புதிய கற்காலப் பொருள்களுள் லிங்கத்தைக் குறிக்கும் கற்களும் கிடைத்துள்ளன. இந்த லிங்க வழிபாடு வேதகால ஆரியரால் வெறுக்கப்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் தீ வழிபாட்டிற்கும், இந்திர வழிபாட்டிற்கும் மாறாக இருந்த இந்த லிங்க வழிபாட்டை வெறுத்ததில் வியப்பில்லையன்றோ? ஆரியர் இந்நாடு வந்த தொடக்கத்தில் அவர்கள் வழிபாட்டிற்கும் இந்நாட்டிற்கே உரிய லிங்க வழிபாட்டிற்கும் போர் மூண்டது. இறுதியில் லிங்க வழிபாடே வெற்றிபெற்றது. ஆரியர் தங்கள் வேதத்தில் தங்கள் கடவுளாக்கும் மேலான கடவுளாகச் சிவனை ஏற்றுக் கொண்டனர்; சிவனுக்கு 'மகாதேவன்' என்று பெயரிட்டனர்.

பண்டை முல்லைநில மக்களால் கண்ணன் கடவுளாக வழிபடப்பட்டான். அவ்வழிபாடே பிற்காலத்தில் திருமால் வழிபாடாக மாறியது. கண்ணன் வழிபாட்டிற்கும், ஆரியர் வழிபாட்டிற்கும் தொடக்கத்தில் போர்மூண்டது. இறுதியில் கண்ணன் வழிபாடே வெற்றி பெற்றது. இந்த வழிபாட்டையும் ஆரியர் ஏற்றுக்கொண்டனர். லிங்கவழிபாடும், கண்ணன் வழிபாடும் ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரே இந்நாட்டில் இருந்து வந்த வழிபாடுகளாகும் என்பதை வேதங்களே எடுத்துக் கூறுகின்றன.

காளி என்பது பெண் தெய்வம். இத்தெய்வத்தைப் 'பழையோள்' என்றும், 'கொற்றவை' என்றும், 'பாலை நிலத் தெய்வம்' என்றும் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. பிற்காலத்தில் இத்தெய்வம் ஆரியரால் 'துர்க்கை' எனப் பெயரிடப்பட்டது. தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலான சிற்றூர்களில் காளி கோவில்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

முருகன் மலைநாட்டுக் கடவுள், 'குன்றுதோ றாடும் குமரன்' என்று தமிழ் நூல்கள் இத்தெய்வத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. செந்நிறக் கடவுளான முருகன் 'சேயோன்' எனப்பட்டான். கருநிறம் உடையவன் ஆதலின் கண்ணன் 'மாயோன்' (மாயை- கருநிறம்) எனப்பட்டான். பண்டை இந்தியாவுக்கே உரிய இக்கடவுள் வழிபாடுகள் எரியற்ற வழிபாடுகள்; எரி வழிபாடு ஆரியர்க்கு மட்டுமே உரியது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

முடிவுரை: புதிய கற்காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 20,000 முதல் கி.மு. 5000 வரை என்று ஆராய்ச்சியாளர் உத்தேசமாகக் கூறுவர். எரி வழிபாடு (ஆரிய வழிபாடு) தோன்றுவதற்கு முன்னரே இரும்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. காக்கைகளை விரட்டுவதற்கும், கூட்டத்தில் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவதற்கும், பறவைகளைக் குறிபார்த்து எய்வதற்கும் இன்றும் நம் சிற்றூர்களில் கற்கள் பயன்படுகின்றன. எனவே, கற்காலம் நம்மிடத்திலும் இருக்கின்றது என்று கூறலாம். வில் இன்றும் பல சிற்றூர்களில் இருக்கின்றது. இவற்றிலிருந்து விடப்படும் களிமண் உருண்டைகளும் காணப்படுகின்றன. நம் வீடுகளில் கல் உரல்களும் மர உரல்களும் இன்றும் காட்சியளிக்கின்றன. கோவில்களில் உள்ள கடவுள் உருவங்களும் கல்லால் இயன்றவையே; சில கோவில்களில் மரத்தால் இயன்றவையும் இருக்கின்றன. செம்பு முதலிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட கடவுள் உருவங்கள் உலாவருதற்கே பயன்படுகின்றன. இவ்வாறு பழைய கற்காலத்திலிருந்து நம்மிடையே தொடர்ந்து வரும் பொருள்கள் பலவாகும்; பழக்க வழக்கங்களும் பலவாகும்.

7. தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்ட தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்

புதிய கற்காலம், இரும்புக் காலம், பிற உலோக காலம் இவற்றிற்குப் பிறகு தமிழ் நூல்களைக் கொண்டே, தமிழகத்தின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் அறிய வேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம். தமிழ் எழுத்துகள், அவ்வெழுத்துகளாலாகிய சொற்கள், அச் சொற்களாலாகிய தொடர்கள் என்பவை தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அப்பழங்காலத்தில் இலைகளிலும், மரப்பட்டைகளிலும், பனை ஓலைகளிலும் மக்கள் எழுதி வந்தார்கள். இவை அழிந்து விடும் பொருள்களாதலால் அப்பழங்கால இலக்கியங்கள் நீண்ட காலம் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. ஆயினும் அப்பழைய நூல்களுள் பல பிற்காலத்திலும்

இருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களைக் கொண்டும் அவற்றின் உரைகளைக் கொண்டும் நாம் அறிகின்றோம்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை: இன்றுள்ள நூல்களுள் காலத்தால் பழமையானது தொல்காப்பியம். அது ஏறத்தாழ 2300 ஆண்டுகளுக்கு முன் செய்யப்பட்டது என்பது அறிஞர் கருத்து. அந்நூலுள் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் நூற்றுக்குப் பதினாறு வீதம் உள்ள சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியர்க்கு முன்னும், தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் பலர் இருந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. "என்மனார் புலவர்", "என்றிசினோர்," "யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்," "தோன்று மொழிப் புலவர் அதுபிண்டம் என்ப," என்று இவ்வாறு ஏறத்தாழ 250 இடங்களில் தொல்காப்பியர் தமக்கு முன்னும் சமகாலத்திலும் இருந்த இலக்கணப் புலவர்களைச் சுட்டியுள்ளார். இம்மேற் கோள்களை நோக்க, கி.மு. 300க்கு முன் (தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்) தமிழகத்தில் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகிறது. எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுப்பது போல இலக்கியத்திலிருந்து எடுக்கப் பெறுவது இலக்கணம். எனவே, தொல்காப்பியர்க்கு முன்னரே இருந்த பல இலக்கண நூல்கள் எழுதுவதற்கு நிலைக்களனாக இருந்த இலக்கிய நூல்கள் மிகப் பலவாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை.

இங்ஙனம், இலக்கிய வளம் மிகப் பரந்து பட்ட அளவில் தோன்றிய பிறகு தான் இலக்கணம் பெருக முடியும் என்பது மொழி வரலாற்று உண்மை. அங்ஙனமாயின் இலக்கியம் மிகப்பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்து வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு. இலக்கியம் திடீரெனத் தோன்றும் பொருளன்று. மனிதன் முதலில் பேச அறியாதவனாகப் பல நூற்றாண்டுகள் கழித்தான்; பின்னரே விலங்குகளின் ஒலிகளையும் பறவைகளின் ஒலிகளையும் பார்த்து, கேட்டு "போலச் செய்தல்" என்ற நியதிப்படி ஒலிகளை எழுப்ப அறிந்தான்; மொழிகளால் தன் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கினான். பின்னர்த் தன் கருத்துகளை ஓவியங்களாக விளக்கினான். பின்பு பேசக் கற்ற அவன் தன் கருத்து களை நீண்ட வாக்கியங்களாகக் கூறினான். பின்பே சொற்கள் தோன்றின. இந்த வளர்ச்சியைத் தமக்கென மொழியமைப்பில்லாத மக்களிடத்தில் இன்றும் காணலாம்.

இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த மொழிநிலை முதலில் வாக்கியங்களாகவும், சிறு சிறு பாடல்களாகவும் தோன்றின. பழைய

அறிவையும் நன்கு உணரலாமன்றோ! மேலும் ஆன்மா பல பிறவிகள் எடுக்கும் என்பதும் பழந்தமிழர் கொள்கை. (திராவிட இந்தியா, பக்கம் 107- 108.)

முடிவுரை: இதுகாறும் கூறப்பெற்ற உண்மைகளால், தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட தமிழர் கட்டடக்கலை, வானநூற் கலை, இசைக்கலை, நடனக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை முதலிய கலைகளை அறிந்திருந்தனர் என்பதும், சிறந்த இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும், பன்னெடுங் காலமாகவே கடல் கடந்த நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்து வந்தனர் என்பதும், சமயவுணர்வு பெற்றிருந்தனர் என்பதும், சிறந்த நாகரிகமும் பண்பாடும் உற்றிருந்தனர் என்பதும், இத்தகைய உயர்வுகளாற்றான் அவர்களுக்குப்பின் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது என்பதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாதல் காண்க.

8. சங்ககாலம் கி.மு. 300 - கி.பி. 300

சங்ககாலம்: இறையனார் களவியல் உரையிற் கூறப்பெறும் முதல் இடைச் சங்கங்களை ஆராய்ச்சியாளர் பலர் ஒப்பவில்லை; மதுரையில் மட்டும் சங்கம் இருந்ததை ஒப்புக்கின்றனர்.

ஏறத்தாழக் கி.பி. 300-இல் பல்லவர் ஆட்சி காஞ்சியில் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. மணிமேகலை முதலிய நூல்களில் இப்பல்லவர் பற்றிய பேச்சே இல்லை. ஆதலால் புறநானூறு முதல் மணிமேகலை இறுதியாக உள்ள சங்க நூல்கள் கி.பி. 300-க்கு முற்பட்டவை என்று சொல்லலாம். இது சங்கத்தின் இறுதிக்கால எல்லையை உணர்த்துவது. தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 300 எனக் கொள்ளின், பலர் ஒப்புக் கொள்ளும் சங்கத்தின் காலம் ஏறக்குறையக் கி.மு. 300 - கி.பி. 300 என்று சொல்லலாம். எனவே, சங்ககாலம் என்பது ஏறத்தாழ அறுநூறு ஆண்டுகள் பரந்துபட்ட கால அளவை உடையது எனலாம்.

வரலாற்றுக்குரிய மூலங்கள்: இந்த அறுநூறு வருட காலத் தமிழக வரலாற்றை அறிவதற்குப் புறநானூறு முதலிய நூல்களே பெருந்துணை புரிகின்றன. கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டு களில் தமிழகக் கடற்கரையோரமாக வந்து சென்ற பிளைனி, தாலமி, பெரிபுளூஸ் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் எழுதி வைத்துள்ள குறிப்புகள் ஓரளவு துணை செய்கின்றன. (Refer K.A.N.Sastry, Foreign Notices of S. India.) வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள சாணக்கியர் பொருள் நூல், பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட இலங்கை வரலாற்று நூல்கள் முதலியன சிறிதளவு உதவுகின்றன. தமிழகத்துக்

குகைகளில் காணப்படும் பாலிமொழிக் கல்வெட்டுக்களும் மிகச் சிறிதளவு துணை புரிகின்றன. இவை யனைத்தையும் கொண்டே சங்ககால வரலாறு துணியப்படும்.

பொதுவாக அறியவேண்டுவன: அறுநூறு ஆண்டுகள் அளவு இருந்த சங்ககாலத்தை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் கொள்வது நலம். இக்காலத்தின் முதற் பகுதியில் வடவர் கூட்டுறவும் வடமொழியின் செல்வாக்கும் மிகக் குறைந்த அளவில் இருந்தன. கி.பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் (சங்க காலத்தின் பிற்பகுதியில்) வடவர் கூட்டுறவும் வடமொழிச் செல்வாக்கும் ஓரளவு நன்கு பரவிவிட்டன. இந்த உண்மையை உளங் கொண்டால், இன்றுள்ள சங்கப் பாக்களில் பலவற்றுள் தமிழ் மணம் முழுமையாகக் கமழ்வதையும், பிற்காலச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பரிபாடல் நூல்களிலும் சங்கப் பாக்களிலும் வடமொழி வாடை ஓரளவு வீசப்படுவதையும் நன்கு அறியலாம். இவ்வாறு சங்க காலத்தை இரண்டாகப் பிரிக்காமல், பொதுவாக, 'சங்க காலத்திலேயே வடவர் செல்வாக்கும் வடமொழிச் செல்வாக்கும் மிகுந்துவிட்டன என்று கூறுதல் தவறாகும். இந்த அடிப்படையை உளங்கொண்டோமாயின், தமிழர்க்கே உரிய சமயமும் கடவுளர் பெயர்களும் வடவர் கூட்டுறவால் எவ்வாறு மாற்றமடைந்தன-புதியனவாக எவையெவை நுழைக்கப்பட்டன-வடமொழி எவ்வாறு செல்வாக்குப் பெற்றது என்பன போன்ற செய்திகளை நன்கு அறியலாம்.

தமிழகம்: தமிழகம், வடக்கே வேங்கடத்தையும் தெற்கே குமரி முனையையும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும், கடல்களையும் எல்லைகளாகப் பெற்றிருந்தது. இந்நான்கு எல்லைகட்கும் உட்பட்ட தமிழகம் முடிமன்னர் மூவராலும் சிற்றரசர் பலராலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்பர் முடியுடை மூவேந்தர்.

சேரநாடு: சேரநாடு என்பது இன்றுள்ள கொச்சி, திருவாங்கூர் நாடுகளும் மலையாள மாவட்டமும் சேர்ந்த மேலைக் கடற்கரைப் பகுதியாகும். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை, இந்நாட்டைச் சோழ பாண்டிய நாடுகளினின்று பிரித்துவிட்டது. அம்மலைத் தொடரிலிருந்து பாயும் யாறுகள் அந்நாட்டை வளப்படுத்தின. மலைபடு பொருள்களாகிய சந்தனம், அகில், யானைத் தந்தம், மயில் தோகை, மிளகு, மணப் பொருள்கள் என்பவை சேரநாட்டில் மிகுந்த அளவில் கிடைப்பவை. அந்நாட்டு யாறுகளுள் பெரியாறு என்பது குறிக்கத்தக்கது. அது கடலோடு கலந்த இடத்தில் வஞ்சிமாநகரம் இருந்தது. அதுவே சேரர் தலைநகரம். பெரியாற்றுக்குச் சுள்ளியாறு

சில மக்கள் இப் பண்பாட்டை உணர்ந்திலரேனும், சங்ககால மக்களுள் பெரும்பாலோர் இப்பண்பாடு பெற்று விளங்கினர் என்று நாம் கருதுதல் தவறாகாது.

9. சங்க காலத்திற்குப் பின்பு

இருண்ட காலம்: சங்க காலத்தில் (கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில்) தமிழகத்திற்கு வடக்கே இருந்த சாதவாகனப் பெருநாடு வடக்கே கங்கை வரையில் பரவியிருந்தது. கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து அப்பெருநாடு தளர்ச்சி யடையத் தொடங்கியது. அப்பேரரசுக்கு உட்பட்டு அப்பெருநாட்டின் தென்பகுதியில் பல்லவர் என்ற மரபினர் ஆண்டு வந்தனர். பேரரசு வலிகுன்றத் தொடங்கியதும், இவர்கள் படிப்படியாகத் தாம் ஆண்டு வந்த மாகாணத்திற்குத் தாமே தலைவராயினர். அத்துடன் நில்லாது தெற்கு நோக்கித் தமது ஆட்சியை விரிவுபடுத்தினர்; ஏறத்தாழ கி.பி. 300-இல் தொண்டை மண்டலத்தின் மீது படையெடுத்தனர்; காஞ்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். (R.Gopalan, Pallavas of Kanchi Int. pp.13-18)

களப்பிரர்: பல்லவர் படையெடுப்பால் மலைப்பகுதிகளில் இருந்த 'களவர்' என்னும் கூட்டத்தார் தெற்கு நோக்கித் தள்ளப் பட்டனர். பல்லவர் தெற்கு நோக்கி வந்தமையால், அவரால் தள்ளப்பட்டுத் தெற்கு நோக்கி வந்த களவர் முதலில் தொண்டை நாட்டையும், பிறகு சோழ நாட்டையும் அதன் பிறகு பாண்டிய நாட்டையும் தமதாக்கிக் கொண்டனர். இக்களவர் படையெடுப்பால், பன்னெடுங் காலமாய் நிலையாக இருந்த சோழ-பாண்டிய அரசுகள் வீழ்ச்சியுற்றன. இக் களவர் என்னும் சொல் கன்னட மொழியில் 'களவரு' என்றும், வடமொழியில் 'களப்ரர்' என்றும், அது மீண்டும் தமிழில் 'களப்பிரர்' என்றும் மாறி வழங்கலாயிற்று. (R. Gopalan, Pallavas Kanchi 2nd pp. 13-18)

களப்பிரர் முதலில் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றினர். பின்பு தெற்கு நோக்கி வந்த பல்லவர் அவர்களைத் துரத்தித் தொண்டை நாட்டைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அதனால் களப்பிரர் சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் புகுந்தனர். இங்ஙனம் ஏறத்தாழக் கி.பி. 300-இல் காஞ்சியில் பல்லவர் அரசு ஏற்பட்டது. அதே சமயத்தில் சோழ அரசும் பாண்டிய அரசும் ஒழிந்தன. சோழ பாண்டிய நாடுகளில் களப்பிரர் ஆட்சி ஏற்பட்டது. இங்ஙனம் ஏற்பட்ட களப்பிரர் ஆட்சி ஏறத்தாழக் கி.பி. 575 வரையில் நிலைத்திருந்தது என்று சொல்லலாம். கி.பி. 575- இல் கடுங்கோன் என்ற பாண்டிய மன்னன் களப்பிரரை விரட்டிப் பாண்டிய அரசைக் கைக் கொண்டான். (K.A.N. Sastry, Pandyan Kingdom, page 48.) ஏறத்தாழ

அதே சமயத்தில் பல்லவ மன்னனான சிம்மவிஷ்ணு களப்பிரரையும் சோழரையும் வென்று காவிரி வரையில் நிலை நிறுத்தினான். (R. Gopalan, Pallavas of Kanchi, Page அக்காலம் முதல் தொண்டை நாட்டில் பல்லவர் பாண்டிய நாட்டில் பாண்டியர் ஆட்சியும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது

போர்களும் குழப்பநிலையும்: ஏறத்தாழக் கி.பி. 300-ஆம் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கிய பல்லவ அந்நாட்டை நிலையாகப் பிடித்து ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை. பல்லவ நாட்டிற்கு மேற்கே கங்கரும் கதம்பரும் சிறு நாடுகளை அமைத்துக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர். கங்கருக்கும் கதம்பருக்கும் ஓயாத போர்கள் நடைபெற்றன. பல்லவர் கங்கர் பங்கு சேர்ந்து கதம்பரைத் தாக்கினர். இதனால் பல்லவருக்கும் கதம்பருக்கும் பல போர்கள் நடைபெற்றன. அதே சமயத்தில் நாடிழந்த சோழர்கள் களப்பிரரோடு சேர்ந்து பல்லவரைப் பல முறை தாக்கினர். இவ்வாறு இந்த இடைக்காலப் பல்லவர்கள் (கி.பி. 300-575) பலர் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டனர்; சில சமயங்களில் காஞ்சியை இழந்து தமது நாட்டு வடபகுதிக்கு ஓடிவிட்டனர். இதனால் ஏறத்தாழ 225 வருடகாலம் காஞ்சியில் நிலையான அடி ஏற்படவில்லை. இக்காலத்தில் இன்ன பல்லவனுக்குப் பின் இன்ன பல்லவன் பட்டம் பெற்றான் என்பதையும் நிலையாகக் கூறமுடியவில்லை. இங்ஙனம் எல்லாம் குழப்பமாக இருந்த காரணத்தால் இக்காலம் (கி.பி. 300 - 575) தமிழகத்து வரலாற்றில் இருண்டகாலம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்விருண்ட காலத்தில் கங்கநாட்டுச் சமணர்கள் தமிழகத்தில் மிகுதியாகப் புகுந்து சமண சமயப் பிரச்சாரம் செய்தனர். அச்சமண முனிவர்கள் வாதத்திறமை மிக்கவர். அரசினர் செல்வாக்கும் ஒன்றுபடவே சமணரது ஆதிக்கம் தமிழகத்தில் மிகுந்தது. இதனால் பௌத்தம், சைவம், வைணவம் என்னும் சமயங்கள் பேரளவில் செல்வாக்கை இழந்தன.

இவ்விருண்ட காலத்தின் இடைப்பகுதியில் பல்லவ நாட்டில் வடமேற்குப் பகுதியில் சாளுக்கிய அரசு ஏற்பட்டது. வாதாபி என்பது அந்நாட்டிற்குத் தலைநகரம். சாளுக்கியர் பல்லவர்க்குத் தீராத பகைவராக வந்து வாய்த்தனர். அவர்களும் பல்லவர்களுடன் இவ்விருண்ட காலத்திலேயே போரிட்டனர். இங்ஙனம் பல காரணங்களால் இவ்விடைக்காலம் இருண்டு கிடந்தது. கி.பி. 575-இல் சிம்மவிஷ்ணு தம் பகைவர்களை அடக்கிக் காஞ்சியில் நிலையான அரசினை ஏற்படுத்தினான். அதே சமயத்தில் கடுங்கோல் என்னும் பாண்டியன் தன் பகைவரை ஒழித்துப் பாண்டிய நாட்டில் நிலையான அரசினை அமைத்தான். (R. Gopalan, Pallavas of Kanchi page 44- 69 K.A.N. Sastry, Pandyan Kingdom, page 48.)

10. பல்லவர் வரலாறு

1. வரலாற்றுக்குரிய மூலங்கள்

பல்லவர்கள் தமிழகத்தை ஏறத்தாழ 600 வருடகாலம் (கி.பி. 300-900) ஆண்டார்கள். அவர்களோடு மேற்கேயிருந்த கங்கர்கள் நட்புடன் வாழ்ந்தார்கள். வடமேற்கே இருந்த கதம்பர்கள் பலமுறை போர் புரிந்தனர். கதம்பர்க்கும் வடபாலிருந்த சாளுக்கியர்கள் பல்லவர்க்குக் கொடிய பகைவர்கள். சாளுக்கியர்க்குப் பின் வந்த இராட்டிர கூடர்கள் பல்லவர்களோடு உறவும் பகையும் கொண்டிருந்தனர். பாண்டியர்கள் பலமுறை பல்லவரோடு போர் புரிந்தனர். இந்தச் செய்திகளெல்லாம் பாண்டியர், கங்கர், கதம்பர், சாளுக்கியர், இராட்டிரகூடர், பல்லவர் பட்டயங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இவை பல்லவர் வரலாற்றுக்குரிய மூலங்களில் தலைசிறந்த சான்றுகளாகும்.

பல்லவர் மலைச் சரிவுகளைக் குடைந்தும், ஒற்றைக் கற்களைக் கோயில்களாகக் குடைந்தும், பாறைகளைக் கோயில்களாகக் குடைந்தும் தங்கள் சமயப் பற்றையும், கலை உணர்வையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அக்கோயில்களில் எல்லாம் அவர்கள் வெட்டுவித்த கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவை அவர்தம் வரலாற்றை அறிய அமைந்துள்ள இரண்டாம் வகைச் சான்றுகளாகும்.

மகேந்திர தடாகம், சித்திரமேகத் தடாகம், வயிர மேகன் வாய்க்கால், பரமேசுவர விண்ணகரம், பல்லவன் ஈசுவரம், மகேந்திரப்பள்ளி என்ற இடங்களின் பெயர்கள் பல்லவர்கள் இந்நாட்டையாண்ட உண்மையை உணர்த்துவனவாகும்.

தமிழகத்தில் அகழ்ந்து எடுக்கப் பெற்ற பொருள்களுள் நாணயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவற்றுள் தமிழகத்தை ஆண்ட சோழ, பாண்டிய, பல்லவ நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை நான்காம் வகைச் சான்றுகளாகும்.

பல்லவர்கள் ஈழநாட்டு இளவரசனுக்குக் கப்பற்படை உதவி செய்தனர் என்று இலங்கை வரலாற்று நூலான 'மகாவம்சம்' கூறுகிறது. பல்லவர் ஆட்சியிலிருந்த நாகப்பட்டினம் அக்காலத்தில் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாயிருந்தது. அங்கு ஒரு பௌத்த கோயில் இருந்தது. தமிழகத்தோடு வாணிகம் செய்த சீனநாட்டு வணிகர்கள் நலனுக்காக அக்கோயில் பயன்பட்டது. சீனர்கள் பல்லவர்களோடு கடல் வணிக உறவு கொண்டிருந்தனர். இச்செய்திகளெல்லாம் சீன நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இங்ஙனம்

அயல் நாட்டார் எழுதி வைத்துள்ள குறிப்புக்கள் (Foreign Evidence) பல்லவர் வரலாற்றிற்கமைந்த மூலங்களுள் ஒன்றாகும்.

பல்லவரைப் பற்றிப்பேசும் தமிழ் இலக்கியங்கள் சான்றுகளாகும். குகைக் கோயில்களில் வெட்டப்பட்டுள்ள பாடல்கள், தேவாரத்தில் காணப்படும் பல்லவரைப் குறிப்புகள், மூன்றாம் நந்திவர்ம பல்லவரைப் நந்திக்கலம்பகம், அக்காலத்தில் செய்யப்பெற்ற பாரத யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் காணப்படும் பல்லவரைப் தனிப்பாடல்கள் என்பன பல்லவர் ஆட்சியைக் குறிக்க இலக்கியச் சான்றுகளாகும். இவற்றோடு பல்லவர் எழுதப்பெற்ற 'மத்த விலாச பிரகசனம்' (மகேந்திரவர்மன் பாரவி என்ற வடமொழிப் புலவர் எழுதிய 'கிராதார்ச்சுனியம்', தன்பவர் எழுதிய 'காவியாதர்சம்' முதலிய வடமொழி நூல்கள் தமிழகத்தில் பல்லவராட்சியை உறுதிப்படுத்துவனவாகும். இதுகாறும் கூறப்பெற்ற இச்சான்றுகளைக் கொண்டே பல்லவ வரலாறு கட்டப்பட்டுள்ளது. பல்லவர் கால இலக்கியம் ஓவியங்கள், கோயில்கள் இவற்றைக்கொண்டே பல்லவர் காலத் தமிழகப் பண்பாட்டையும் நாம் அறிகின்றோம்.

2. பல்லவரைப் பற்றிய பல்வேறு கருத்துகள்

(1) இந்திய வரலாற்றுப் பேராசிரியரான வின்சென்ட் ஸ்மித் என்பவர், பல்லவர்- பஹ்லவர் என்ற பாரசீக மரபினர் என்று தமது இந்திய வரலாற்று நூலின் முதற் பதிப்பிலும், பல்லவர் தென்னிந்தியரே என்று மூன்றாம் பதிப்பிலும் குறித்துள்ளார். (Early History of India, (1st ed.) Page 348; (2nd ed.) page 423; (3rd ed.) Page 469.)

(2) ரைஸ் என்ற ஆராய்ச்சியாளர், பஹ்லவர் மரபினரே பல்லவர் என்று குறித்துள்ளார். (Mysore & Coorg from Inscriptions, page 53.)

(3) பிரெஞ்சு அறிஞரான துப்ரயேல் என்பவர், "கி.மு. 15-இல் வாழ்ந்த ருத்ரதாமனது அமைச்சன் சுவிசாகன் என்ற பஹ்லவன். ஆந்திரப் பேரரசு ஆட்டங்கண்ட பொழுது, அதன் தென் மேற்குப் பகுதியை ஆண்ட சூட்டு நாகர் பெண்ணை, வீரகூர்ச்சவர்மன் என்ற பஹ்லவன் மணந்து கொண்டான். அவன் வழியினரே காஞ்சியை ஆண்ட பல்லவர்" என்று கூறியுள்ளார். (History of Dekkhan pp. 47-60.)

(4) "இலங்கையிலும் யாழ்பாணத் தீவுகளிலும் வாழ்ந்த பழைய மக்கள் நாகர் என்பவர். அவர் தம் அரசன் மகள் பீலிவளை என்பவள். சோழன் அவளை மணந்தான். அவளுக்குப் பிறந்த